

Cum sa transformi tragedia in triumf

Silviu Hangea

Adesea auzim povesti construite in jurul joc de tip vestea buna/veste rea. In astfel de povesti, detaliile schimba cursul povestii de la triumf la tragedie si invers. Viata lui Iosif urma sa devina o istorisire de acest gen, cu veste buna si veste rea.

Vestea buna: Iosif era favoritul tatalui;

Vestea buna: tatal ii cumpara o haina frumoasa;

Vestea buna: Iosif obtine o slujba buna la Potifar

Vestea buna: Iosif rezista;

Vestea buna: Iosif talmaceste visul paharnicului;

Vestea buna: paharnicul isi aminteste de Iosif;

Vestea si mai buna: Iosif interpreteaza visul lui faraon si ajunge prim-ministru al Egiptului;

Vestea rea: fratii prind invidie si ura pe Iosif;

Vestea rea: fratii sai il vand ca sclav;

Vestea rea: sotia lui Potifar incearca sa-l seduca;

Vestea rea: Iosif este trimis la inchisoare;

Vestea rea: paharnicul uita de Iosif;

In urma ciurului prin care a fost purtat Iosif in viata, este cred, in folosul nostru sa descoperim care a fost secretul reusitei lui Iosif in pofida adversitatilor din viata lui. Raspunsul este desigur unul complex, dar posibile explicatii ar fi urmatoarele:

1.A incercat sa preia controlul situatiei in care se afla, in loc sa se resemneze.

Departa de casa, despartit de tatal sau, tradat de fratii sai, vandut de negustorii de sclavi, inconjurat de straini-autorul biblic spune ca „Domnul era cu Iosif”. Chiar daca isi pierduse libertatea, Iosif refuza sa se considere neajutorat. A inceput sa dovedeasca initiativa si autonomie-pentru ca Domnul era cu el. Credinta stie ca atunci cand Dumnezeu este cu noi, nu santem victime neajutorate.

Chiar daca aceasta nu era tocmai ceea ce visase, Iosif s-a dedicat muncii pe care o avea de facut. Desi era sclav, muncea din greu pentru a fi pe placul stapanului si pe placul lui Dumnezeu.

Exista o progresie in aceasta povestire. Ni se spune ca : **Iosif era „in casa”**. Adica nu doar un simplu muncitor la camp.A fost promovat sa lucreze in casa. Facea parte din personalul administrativ.

Apoi textul spune: „**Iosif a capatat mare trecere** inaintea stapanului sau, care l-a luat in slujba lui”-adica un fel de asistent executiv. Imediat dupa aceea, **Potifar il face supraveghetor**; Iosif devine directorul intregii operatiuni. **Potifar are atata incredere in Iosif, ca nici nu verifica actele-**„Egipteanul a lasat pe mainile lui Iosif tot ce avea, si n-avea alta grija decat sa manance si sa bea”.

Pentru ca Iosif nu a renuntat, a pus in miscare dezvoltarea potentialului sau-aprofundarea credintei si rezistentei sale-care intr-o zi il vor face capabil sa devina cel mai eficient conducator al Egiptului si sa implineaca rolul pe care Dumnezeu I l-a dat sa-l joace in salvarea familiei sale si rascumpararea lumii intregi.

Ce s-ar fi intamplat daca Iosif ar fi trait intr-un spirit de resemnare pasiva? Si-ar fi ratat destinul. Cresterea are loc atunci cand, in situatii dificile, cauti sa preiei controlul acolo unde poti, in loc sa renunti. Are loc atunci cand decizi sa fi pe deplin credincios intr-o situatie care nu-ti place si pe care nu o intelegi. Are loc atunci cand nu te opresti din mers, chiar daca vezi ca vantul e tare. Apoi descoperi ca, nu stii cum, dar nu esti singur. Dumnezeu e cu tine, asa cum a fost si cu Iosif.

2. Iosif a refuzat sa-si tradeze valorile si principiile in situatiile limita ale vietii.

Iosif desi intr-o tara straina si sclav , indura totul si se ridica la varful organigramei. Poate parea ca vestile rele au luat sfarsit. Dar exact atunci ii da tarcoale o altfel de primejdie. Sotia lui Potifar „a pus ochii pe Iosif” si I-a spus: „Culca-te cu mine”. Nu este o abordare prea subtila. Aceasta insa ne duce la o noua raspantie de drumuri. Acum ce va alege Iosif?

El ar fi putut gandi: *unde este Dumnezeu ? Sunt departe de casa, urat de catre fratii mei, despartit de tata. Altadata purtam haina, dar acum sunt sclav si asa voi ramane toata viata. Nu voi avea niciodata ceea ce are tatal meu, ceea ce am visat sa am, de fapt ceea ce merit-viata mea, sotia mea, familia mea, proprietatiile mele si un nume bun. Mi se ofera o sansa, de ce nu as profita de ea? Oricum nu mai am nimic de pierdut?*

Dar Iosif spune NU. El vorbeste despre increderea pe care Potifar si-a pus-o in el si despre importanta onorarii acestei increderi. Viata si lumea intrega capata sens prin loialitate si prin onorarea legamintelor relationale. Urmarea unei alte cai ar insemna intrarea pe taramul intunecat care ar distruge viata sa asa cum a planuit-o Dumnezeu pentru el.

C.S. Lewis scria intr-una din cartile sale ca desi am putea crede ca oamenii sant cel mai vulnerabili ispitei in anotimpurile in care energia si apetitul pentru viata sant la cote

maxime, adevarul este ca atunci cand santem in vale, cand santem invaluiti de tristete si dezolare santem expusi cel mai mult pericolului. Niciodata nu esti mai expus ispitei decat atunci cand viata nu merge asa cum ai planuit.

Insa , daca Iosif ar fi cedat, l-ar fi tradat pe cel care credea in el, l-ar fi tradat pe Dumnezeu si probabil nu si-ar fi cunoscut niciodata destinul. Dar Iosif a fugit. El a decis ca e mai bine sa aiba o viata alaturi de Dumnezeu si sa nu aiba nimic, decat o viata fara Dumnezeu si sa aiba totul.

3. Iosif era constient de suveranitatea lui Dumnezeu asupra oricarei situatii din viata lui.

Un autor crestin scrie:

„Intalnesc multi oameni credinciosi care, in pofida credintei pe care o au, sant profund dezamagiti de evolutia vietii lor. Adesea cred, ca datorita circumstantelor sau a unor decizii gresite si actiuni ale altora, nu au reusit sa realizeze in viata ceea ce sperau. Aceasta ii face sa se chinuie, gandindu-se daca au facut ceva gresit sau daca Dumnezeu a fost intr-adevar alaturi de ei”.

Mare parte a nefericirii unor astfel de oameni vine din faptul ca nu constientizeaza suveranitatea lui Dumnezeu asupra oricaror situatii din viata lor. Trebuie sa realizam ca nici circumstantele, nici alte persoane nu detin controlul asupra vietii noastre; nici fratii gelosi, nici tatii nechibzuiti, nici Potifar sau sotia sa, nici paharnicii uituci sau faraonii mandri nu ne fauresc destinul nostru; singur Dumnezeu este Cel care are stapanire deplina asupra vietiiilor noastre;

Uneori pare ca vestile rele vor avea ultimul cuvant. Asa ca nu este foarte surprinzator ca in cea mai grozava povestire dintre toate, atunci cand Dumnezeu a trimis inca un visator, si Acesta a sfarsit ca un tanar pentru care lucrurile nu pareau sa fi iesit asa cum le planuise. Si El a purtat o haina, o haina stacojie; dar I-a fost data in bataie de joc, si ca si lui Iosif, I-a fost luata de cei care planuiau sa-l omoare.

Multimile Il batjocureau, prietenii L-au abandonat, Petru s-a lepadat de El, soldatii L-au crucificat si trupul Sau a fost asezat in mormant-inca un visator, inca un tanar a carui viata s-a finalizat cu dezamagire.

Pana cand... in ziua a treia... s-a trezit, biruind moartea. Atunci, in a treia zi, vestile rele au pierit pentru totdeauna. Din ziua invierii, orice vesti rele apar in viata ta, nu vor mai avea puterea de a te desparti de Dumnezeu. De atunci santem pururea alaturi de El.